

בש"פ 5441/14 - מדינת ישראל נגד שמעון קופר

בבית המשפט העליון

בש"פ 5441/14

לפני: כבוד השופטת ד' ברק-ארז

המבקשת: מדינת ישראל

נ ג ד

המשיב: שמעון קופר

בקשה חמישית להארכת מעצר לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996

תאריך הישיבה: י"ח באב התשע"ד (14.08.14)

בשם המבקשת: עו"ד עמרי כהן

בשם המשיב: עו"ד דן באומן, עו"ד איתי בר עוז

החלטה

1. זוהי הבקשה החמישית המכוונת להארכת מעצרו של המשיב ב-90 ימים מעבר לתשעה חודשים - החל מיום 20.8.2014 או עד למתן פסק דין בתפ"ח 47934-11-12 בבית משפט המחוזי מרכז-לוד, לפי המוקדם, בהתאם לסעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי עמוד 1

(סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים).

רקע והליכים קודמים

2. עיקרי העובדות הרלוונטיות לבקשה זו פורטו בהרחבה בהחלטות קודמות של בית משפט זה בעניינו של המשיב ועל כן יובאו להלן רק בתמצית.
3. כנגד המשיב הוגש כתב אישום ביום 26.11.2012 שתוקן בהמשך ביום 29.4.2013. בכתב האישום מיוחסות למשיב עבירות של רצח בכוונה תחילה (לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין)) של אשתו השלישית ג'ני מור-חיים ז"ל (להלן: ג'ני) ושל אשתו הראשונה אורית קופרשמיט ז"ל (להלן: אורית) במסגרת שני אישומים.
4. על-פי עובדות האישום הראשון, המשיב שנישא לאורית בשנת 1983 ניהל מאז שנת 1992 מערכת זוגית נוספת עם אישה בשם שרונה בן-אור, שלימים הפכה להיות אשתו השנייה, ולה סיפר כי הוא גרוש. בלילה שבין ה-17.1.1994 ל-18.1.1994 המשיב המית את אורית בדרך שלא הותירה סימן בגופה, ולאחר מכן פיזר כדורים לצד גופתה על מנת ליצור מצג שווא של התאבדות. על-פי עובדות האישום השני, בשנת 1999 פגש המשיב את ג'ני, ובהמשך עבר להתגורר עימה ואף נישא לה בקפריסין בשנת 2007. במקביל לכך, בשנת 2006 הכיר המשיב את ד"ר מריה זקוטסקי (להלן: מריה), רופאה מרדימה, והחל לקיים עמה מערכת יחסים זוגית במקביל ליחסיו עם ג'ני. החל משנת 2007, לאחר שגמלה בליבו ההחלטה להמית את ג'ני, החל המשיב לנקוט בפעולות שונות כדי להבטיח את זכויותיו בבית שבו התגורר עמה. עובר לחודש אוגוסט 2009 הציג המשיב למריה מצג שווא לפיו עליו לרצוח בשליחות ביטחונית אדם כבן 50 (כגילה של ג'ני), ושאל אותה האם יש ברשותה חומר קטלני שלא יתגלה בבדיקה טוקסיקולוגית. בהמשך לכך, העבירה לידי מריה חומר קטלני ומזרק והסבירה לו כיצד להשתמש בהם. בלילה שבין ה-20.8.2009 ל-21.8.2009 המית המשיב את ג'ני, באמצעות החדרת החומר שמסרה לו מריה לגופה או באמצעות דרך אחרת שלא הותירה סימן בגופה, ולאחר מכן פיזר סביבה חפיסות כדורים.
5. בד בבד עם הגשת כתב האישום, המבקשת הגישה בקשה לעצור את המשיב עד לתום ההליכים נגדו (מ"ת 47951-11-12). ביום 26.11.2012, המועד שבו הוגש כתב האישום המקורי (זה שכלל רק את האישום המייחס למשיב את רציחתה של ג'ני), התקיים דיון בבקשה ובו הסכימו באי כוחו של המשיב לקיומן של תשתית ראייתית לכאורית ועילות מעצר כנגד המשיב, אך ביקשו כי המשיב יופנה לקבלת חוות דעת פסיכאטרית. לאחר שהוגשה חוות דעת מטעם הפסיכיאטר המחוזי, שבה נקבע כי המשיב כשיר לעמוד לדין, התקיים דיון נוסף בבקשה ביום 18.4.2013 ובו בית המשפט המחוזי הורה על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים.
6. ביום 28.4.2013 הגיש המשיב ערר לבית משפט זה על החלטת המעצר עד תום ההליכים. ביום 6.5.2013 ניתנה ההחלטה בערר (בש"פ 3007/13, השופט ע' פוגלמן), לאחר שכבר תוקן כתב האישום שהוגש נגד המשיב, ונוסף לו האישום המייחס למשיב גם את רציחתה של אורית. בהחלטתו, הורה השופט פוגלמן על החזרת הדיון לבית המשפט המחוזי על מנת שיבחן את התשתית הראייתית הלכאורית גם ביחס לאישום הנוסף.

7. ביום 6.6.2013 ניתנה החלטת בית המשפט המחוזי (סגן הנשיאה א' יעקב) שבה נקבע כי לא הוצגה נכון לעת הזו תשתית ראייתית לכאורית מספקת להוכחת האישום הנוסף. עם זאת, נקבע בה כי המשיב יוותר במעצר עד תום ההליכים נגדו נוכח ההחלטה הקודמת מיום 18.4.2013. לאחר דין ודברים, הגישו שני הצדדים עררים על החלטה זו לבית משפט זה. שני העררים נדחו בהחלטה מיום 25.7.2013 (בש"פ 4844/13, השופט נ' הנדל). בהחלטה זו נקבע כי התשתית הראייתית הלכאורית הוכחה לכל הפחות ביחס לרציחתה של ג'ני. כמו כן, נקבע בה כי מתקיימות בעניינו של המשיב עילות מעצר בהתייחס למסוכנות הגבוהה הנשקפת ממנו ולחשש לשיבוש הליכי משפט.

8. לאחר שמשפטו של המשיב לא הסתיים בתוך תשעה חודשים, הוגשה לבית משפט זה בקשה להארכת מעצרו של המשיב ב-90 ימים. בהמשך לכך, ביום 13.8.2013 הוארך מעצרו של המשיב בהסכמתו (בש"פ 5615/13, השופט צ' זילברטל). ביום 5.11.2013 הוארך מעצרו בשנית בהסכמתו (בש"פ 7511/13, השופט א' רובינשטיין). ביום 11.2.2014 הארכתי אנוכי את מעצרו של המשיב בפעם השלישית (בש"פ 927/14). ביום 14.5.2014 הוארך מעצרו של המשיב בפעם הרביעית, לאחר שנקבע כי ההליך העיקרי מתנהל ביעילות המירבית (בש"פ 3221/14, השופט י' עמית).

טענות הצדדים

9. בבקשתה הנוכחית חוזרת וטוענת המבקשת כי המעשים המיוחסים למשיב מעידים על מסוכנותו הרבה - ביצוע רצח לאחר תכנון קפדני ותוך תמרון האנשים בסביבתו של המשיב בתחכום ומבלי לבחול באמצעים. כמו כן, המבקשת סבורה כי קיים חשש להימלטות של המשיב מאימת הדין.

10. ביחס להליך העיקרי המבקשת מעדכנת כי בשלב זה הסתיימה פרשת התביעה, שכללה שמיעת עדויות של 47 עדי תביעה. כמו כן, בארבעה דיונים שהתקיימו בתחילת החודש, על אף הפגרה, החלה פרשת ההגנה, ובה נמסרה עדותו הראשית של המשיב עצמו. המבקשת מוסיפה ומעדכנת כי חקירתו הנגדית של המשיב צפויה להתקיים בשני דיונים שנקבעו מיד לאחר הפגרה, בראשית חודש ספטמבר 2014.

11. המשיב טוען כי הגיעה העת לשחררו - בשים לב למעצרו הממושך, ובהתחשב בכך שהמשפט אינו צפוי להסתיים אף במהלך התקופה שאליה מתייחסת הבקשה, חרף קצב ההתקדמותם של הדיונים. כמו כן, המשיב מצביע על כך שפרשת התביעה הסתיימה, כך שהחששות שנגעו לשיבוש הליכי משפט בשלבים קודמים אינם תקפים עוד. באשר לעילת המסוכנות סבור המשיב כי נוכח המעשים המיוחסים לו, היינו רצח של בת זוג שנעשה לכאורה תוך תכנון של שנים ובתחכום רב, להבדיל מרצח שנעשה באלימות מתוך דחף או פראי זעם, מתערערת טענת המסוכנות בכל הנוגע לשחררו בעת הזו. המשיב אף טוען כי במהלך התקופה שעד למעצרו, אף לאחר שנחקר, הוא יצא מישראל ולא נמנע מלשוב אליה. לבסוף, הזכירו באי-כוחו של המשיב גם טענות שהעלו בהליך העיקרי לגבי התשתית הראייתית לאישומים, ואשר לשיטתם מערערות אותה.

דין והכרעה

12. במסגרת בקשה להארכת מעצר מעבר ל-90 ימים נדרש בית משפט זה לבחון האם נקודת האיזון בין זכותו של נאשם שטרם הורשע, לחירות, לבין אינטרסים של בטחון הציבור ותקינות ההליך השיפוטי - נעה אל עבר זכותו של הנאשם לחירות, בשים לב למשך התנהלותו של ההליך המרכזי והאפשרות לאיין את החששות העולים מעילות המעצר (ראו למשל: בש"פ 7296/13 מדינת ישראל נ' ניאמציק, פסקה 10 (5.11.2013) (להלן: עניין ניאמציק)).

13. לאחר ששקלתי את הדברים הגעתי לכלל דעה כי יש מקום להיעתר לבקשה. אכן, התמשכות המשפט מעצימה את הפגיעה בחירותו של המשיב. יחד עם זאת, אין להתעלם מכך שמדובר בתיק מורכב אשר במסגרתו מיוחסות למשיב שתי עבירות רצח. פרשת התביעה הסתיימה ופרשת ההגנה כבר החלה, כאשר נוהלו דיונים אף במהלך הפגרה. למשיב מיוחסות כאמור עבירות רצח, שבהן גלומה מטבע הדברים מסוכנות גבוהה. אכן, סוג הרצח המיוחס למשיב במקרה דנן לא נבע לכאורה מפרץ רגשות בלתי נשלט, אולם מדובר בשני מעשי רצח, שנעשו לכאורה בהפרש של מספר שנים רב ועל-פי דפוס דומה. על כן, לא ניתן לומר כי מקרה זה נמנע עם אותם מקרים חריגים שבהם הוחלט על בחינת האפשרות לשחרר נאשם בעבירת רצח לחלופת מעצר בשל התמשכות ההליך העיקרי (ראו: עניין ניאמציק, בפסקה 11 וההפניות שם). לכך נוסף החשש הגדול להימלטות מאימת הדין, המצדיק אף הוא את המשך המעצר. חשש זה הוא משמעותי הרבה יותר מאשר בתקופה שהיה אך "צל" של חשד שריחף מעל ראשו של המשיב.

14. למותר לציין, כי כל טענותיו הנוספות של המשיב בדבר כרסום לכאורה בחומר הראיות מקומן במסגרת בקשה לעיון חוזר, ולא בהליך דנן, וזאת מבלי לחוות כל דעה לגופם של דברים.

15. אשר על כן, אני מורה על הארכת מעצרו של המשיב ב-90 ימים החל מיום 20.8.2014 או עד למתן פסק דין בתפ"ח 47934-11-12 בבית משפט המחוזי מרכז-לוד, לפי המוקדם.

ניתנה היום, י"ח באב התשע"ד (14.8.2014).

שׁוֹפֵט